

небе, земя, и всички вие,
и азъ — прѣмждрий Гарванъ — даже!...
Поетъ да си — това ще каже...

Мълчание.

Даааа... Старъ съмъ азъ и много вѣщо
живялъ съмъ, белки, на земята...
Но-трѣбва умъ и... още нѣщо
да носишъ вжтрѣ, въвъ главата.
Тѣзъ мждрости да разберешъ —
не трѣбва само да летишъ,
не трѣбва само да кълвешъ...

Стариятъ Гарванъ запира. Моминитѣ сълзи
блѣскаатъ отъ джгоцвѣтни росинки, които спъкашъ
се ронятъ... една, двѣ, три... Славейтъ тихо скло-
нилъ глава, долавя спъкашъ нови пѣсни.

Жабата и заякътъ незабѣлзано се скриватъ
въ своитѣ легла; мравкитѣ се стараятъ да не шу-
мятъ при своята работа.

Само стариятъ букъ тихо спуща своитѣ
клони надъ главата на поета. Далече иззадъ потока
се задаватъ горски нимфи — бѣли, обкичени съ цвѣтя
и роса. Поетътъ се усмихва. Навѣрно сънува чудно
— хубава нѣкаква приказка.

